

“ମିଠେ ବଜେ:—ତୁମେମାନେ ଅନାଦି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଭାଇ-ଭାଇ ଏବଂ ସାକାରରେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ଅଟେ
ସେଥିପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେବେହେଲେ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ଆସିପାରିବ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:-ବିଜୟ ଅଷ୍ଟ ରତ୍ନ କେଉଁମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ? ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ମୂଲ୍ୟ କେତେ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନଙ୍କର ମନ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ବିକାରୀ ଚିନ୍ତନ ଚାଲୁନଥାଏ, ଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ, ସେହିମାନେ ହିଁ ଅଷ୍ଟରତ୍ନ ହୋଇଥା’ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥା’ନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ମୂଲ୍ୟ ଏତେ ଅଧିକ ଯାହାକି କାହା ଉପରେ ଯଦି କେତେ କୌଣସି ଖରାପ ଗ୍ରହ ଚଳିଥାଏ । ତେବେ ତାକୁ ଅଷ୍ଟରତ୍ନର ମୁଦି ପିନ୍ଧାଇଥା’ନ୍ତି ଭାବନ୍ତି ଏହା ଦ୍ଵାରା ଗ୍ରହ ଦୋଷ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଅଷ୍ଟରତ୍ନ ଆତ୍ମାମାନେ ଦୂରଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ନିରନ୍ତର ଭାଇ-ଭାଇର ସ୍ଵତ୍ଵରେ ରହିଥା’ନ୍ତି ।

୩୮ ଶାନ୍ତି । ରୁହାଣୀ ପିଲାମାନଙ୍କ ନାମ କ’ଣ ? ବ୍ରାହ୍ମଣ । ଏକଥା ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର ଏବଂ କୁମାରୀ ବହୁତ ସଂଖ୍ୟାରେ ଅଛନ୍ତି । ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ଏମାନେ ସବୁ ପୋଷ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଜଣେ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥିବେ । ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର ଏବଂ କୁମାରୀମାନେ ହିଁ ଯୋଗ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ତୁମେ ବହୁତ ସଂଖ୍ୟାରେ ଅଛ । ଜଣେ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ଆଉ ଜଣେ ହେଉଛନ୍ତି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା । ତୁମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ତାଙ୍କର ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଛି କାହିଁକି ନା ଶିବଙ୍କର ହେଉଛନ୍ତି ରୁହାଣୀ ସନ୍ତାନମାନେ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ହେଉଛନ୍ତି ଶାରୀରିକ ସନ୍ତାନମାନେ । ଯଦି ଶିବଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେଲେ ତେବେ ପରସ୍ପର ଭାଇ-ଭାଇ ହୋଇଗଲେ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ସାକାରରେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ହୋଇଗଲେ । ଭାଇ-ଭଉଣୀଙ୍କର ପରସ୍ପର ସହିତ ବିକାରୀ ସମ୍ବନ୍ଧ କେବେ ହୋଇନଥାଏ । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କହନ୍ତି ଯେ ଏମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭାଇ-ଭଉଣୀ କରାଉଛନ୍ତି ଯାହାଦ୍ଵାରା ଶୁଦ୍ଧ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିବ । ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ନଯାଉ । କେବଳ ଏହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ପବିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଗଲେ ଭବିଷ୍ୟତରେ କେବେ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ରହିବ ନାହିଁ । ଏମିତି ନୁହେଁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପରକୁ ଭଉଣୀ ଭାଇ ମନେ କରନ୍ତି । ସେଠାରେ ମହାରାଜା ମହାରାଣୀ ହୋଇଥା’ନ୍ତି ତେବେ ସ୍ଵାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ ଏବଂ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଅଟୁ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ନାମ ତ ଅଛି ନା । ତେବେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା କେବେ ହୋଇଥିଲେ—ଏକଥା ଦୁନିଆକୁ ଜଣାନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଏଠାରେ ବସିଛ, ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେମାନେ ହିଁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ (ବି.କେ) ଅଟୁ । ତେବେ ଏହାକୁ ଧର୍ମ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ଏହା କୁଳର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳର ଅଟ । ତୁମେ କହିପାରିବ ଯେ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଜଣେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଏହା ନୂଆ କଥା ହେଲା ନା । ତୁମେ ନିଜକୁ ବି.କେ. ବୋଲି କହିପାରିବ । ବାସ୍ତବରେ ଦେଖିଲେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଜଣେ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଆମେ ପୋଷ୍ୟ ସନ୍ତାନ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ତାଙ୍କର ଅନାଦି ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ସେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ସୁପ୍ରିମ୍ ସୋଲ୍ ଅଟନ୍ତି । ଅନ୍ୟ କାହା ପାଇଁ “ସୁପ୍ରିମ୍” ଅକ୍ଷର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । “ସୁପ୍ରିମ୍” ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ରକୁ କୁହାଯାଏ । ଏମିତି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ପବିତ୍ର ତ ଏହି ସଂଗମରେ ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ତ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗର ନିବାସୀ ଅଟ । ଯେପରି କଳିଯୁଗ ନିବାସୀ, ସତ୍ୟଯୁଗ ନିବାସୀ କୁହାଯାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗ, କଳିଯୁଗକୁ ତ ବହୁତ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଯଦି ଦୂରାଦେଶୀ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥିବେ ତେବେ ବୁଝିପାରିବେ । କଳିଯୁଗ ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗର ମଧ୍ୟକୁ ସଂଗମଯୁଗ କୁହାଯାଏ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ କିନ୍ତୁ ଯୁଗେ ଯୁଗେ କହିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯୁଗେ-ଯୁଗେ ଆସେ ନାହିଁ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେମାନେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ଅଟୁ । ବଞ୍ଚିମାନ ନା ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅଛୁ, ନା କଳିଯୁଗରେ ଅଛୁ । ସଂଗମଯୁଗ ପରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ ।

ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ସେଠାକୁ ପବିତ୍ରତା ବିନା କେହି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବଞ୍ଚିମାନ ସମୟରେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟ । ସମସ୍ତେ ତ ପବିତ୍ର ନୁହଁନ୍ତି । କେତେକ ପତିତ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ।

ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ଲୁଚି-ଲୁଚି ଆସି ଅମୃତ ପାନ କରୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଯିଏ ଅମୃତ ଛାଡ଼ି ବିଷ ପାନ କରୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ କିଛି ଦିନ ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ଅଛି— ଯେତେବେଳେ ଅମୃତ ବଢ଼ିଯାଉଥିଲା ସେତେବେଳେ ବିକାରୀ ଅସୁର ଆସି ଲୁଚି ବସି ଯାଉଥିଲେ । କୁହନ୍ତି ଯଦି ଇନ୍ଦ୍ରସଭାରେ ଏଭଳି ଅପବିତ୍ର ବସନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଅଭିଶାପ ଲାଗିଯାଏ । ଏଥିପାଇଁ ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ— ଜଣେ ପରୀ ବିକାରୀକୁ ସଭାକୁ ନେଇ ଆସିଲା, ପୁଣି ତା'ର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେଲା ? ବିକାରୀଙ୍କର ତ ନିଶ୍ଚିତ ଅଧୋଗତି ହେଲା । ଏହା ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ବିକାରୀ କେବେ ନିଜର ଉନ୍ନତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କହନ୍ତି ସିଏ ଯାଇ ପଥର ହେଲା । ତେବେ ଏଭଳି ନୁହେଁ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ବାସ୍ତବରେ ପଥର କିମ୍ବା ବୃକ୍ଷ ହୋଇଯାଉଛି । ସିଏ ତ ପଥର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଉଛି । ଏଠାକୁ ଅନେକ ଆତ୍ମା ପାରସବୁଦ୍ଧି ହେବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଲୁଚି ଲୁଚି ବିଷ ପାନ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ସେମାନେ ପଥର ବୁଦ୍ଧି ହିଁ ରହିବେ । ଏକଥା ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ଆସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ତ କେବଳ ଏଭଳି ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି । ସେଥିରେ ଇନ୍ଦ୍ରସଭା ନାମ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି । ଯେଉଁଠାରେ ପୋଖରାଜ ପରୀ ଆଦି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପରୀମାନଙ୍କୁ ଦର୍ଶାଉଛନ୍ତି । ରତ୍ନ ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଥାଏ ନା । କେଉଁଟି ବହୁତ ଭଲ ରତ୍ନ ହୋଇଥାଏ ତ ଆଉ କେଉଁଟି କମ୍ । କାହାର ମୂଲ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଥାଏ, ଆଉ କାହାର ମୂଲ୍ୟ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ । ୯ ରତ୍ନର ମୁଦି ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ବିଜ୍ଞାପନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ନାମ ତ ରତ୍ନ ହିଁ ଅଟେ । ଏଠାରେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ଆତ୍ମା ବସିଛନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କେହି ହୀରା, କେହି ନୀଳା କେହି ମାଣିକ, ପୁଖରାଜ ଆଦି ବସିଛନ୍ତି । ତେବେ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ରାତି ଦିନର ଫରକ ରହିଛି ନା । ସେମାନଙ୍କର ମୂଲ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଫରକ ଥାଏ । ପୁଣି ସେହିଭଳି ଫୁଲମାନଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ତୁଳନା କରାଯାଉଛି । ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ରହିଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି କିଏ କେଉଁ ଫୁଲ । ବ୍ରାହ୍ମଣୀମାନେ ପଣ୍ଡା ରୂପରେ ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ଇଏ ବହୁତ ଭଲ ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି । କେହି କେହି ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାରେ ଚତୁର ଥାଆନ୍ତି ତେବେ ବାବା ବ୍ରାହ୍ମଣୀକୁ ଫୁଲ ନଦେଇ ତାଙ୍କୁ ଦେବେ । ନିମିଁ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁତ ଭଲ ଗୁଣ ଥାଏ । କୌଣସି ବିକାର ନଥାଏ । ଆଉ କାହା କାହା ଭିତରେ ତ କ୍ରୋଧର ଭୂତ, ଲୋଭର ଭୂତ.... ଆଦି ଆଦି ଅବଗୁଣ ଭରି ରହିଥାଏ । ତେବେ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି କିଏ ମନ ପସନ୍ଦର ପଣ୍ଡା ଆଉ କିଏ ଦ୍ୱିତୀୟ ନମ୍ବର ପଣ୍ଡା । କେହି କେହି ପଣ୍ଡା ଏତେ ମନପସନ୍ଦ ହୋଇନଥା'ନ୍ତି ଯେତିକି ଜିଜ୍ଞାସୁ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ— ନିମିଁ ଶିକ୍ଷକା ମଧ୍ୟ ନିଜେ ମାୟାର କବଳରେ ପଡ଼ି ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ଏମତି ଅଛନ୍ତି, ଅନେକଙ୍କୁ ପଙ୍କରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ନିଜେ ଫସି ମରନ୍ତି । କାରଣ ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ବହୁତ ଧୋକା ଦେଇଥାଏ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ଥିବ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭାଇଭଉଣୀ ହୋଇ ରହିବାର ଯେଉଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳିଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରିହେବ ନାହିଁ । କାରଣ ପବିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟି ବଦଳି ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ବିକାର ଦୃଷ୍ଟି ସମାପ୍ତ ହୋଇ ପକ୍ଷୀ ପବିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯିବ ତେବେ ଯାଇ ତାକୁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା କୁହାଯିବ । ଏଭଳି ନିଜକୁ ଯାଁ କରିବାକୁ ହେବ । ଏକତ୍ର ରହି ମଧ୍ୟ ବିକାର ଦୃଷ୍ଟି ନଯାଉ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ହେଉଛ, ତୁମ ମଝିରେ ଜ୍ଞାନର ଖଣ୍ଡା ରହିଛି । ଆମକୁ ତ ପବିତ୍ର ରହିବାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ଲେଖୁଛନ୍ତି— ବାବା ବିକାରର ଆକର୍ଷଣ ହେଉଛି, ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଲା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ନାହିଁ । ତେବେ ଏଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଯେପରି ଏହା ନ ହେଉ । ଯେତେବେଳେ ଦୃଷ୍ଟି ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ ତେବେ ଯାଇ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ । ତେଣୁ ତୁମର ଅବସ୍ଥା ଏଭଳି ହେବା ଦରକାର ଯାହାକି କୌଣସି ବିକାରୀ ସଂକଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ନ ଥାଏ, ଏହାକୁ ହିଁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା କୁହାଯାଏ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ ।

କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ମାଳା ତିଆରି ହେଉଛି ! ୮ ରତ୍ନର ମଧ୍ୟ ମାଳା ତିଆରି ହୋଇଥାଏ । ପିଲାମାନେ ତ ବହୁତ ସଂଖ୍ୟାରେ ଅଛନ୍ତି । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ କୁଳ ଏହିଠାରେ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଯେଉଁମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଠିଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି, ବୃଁ ନିଅନ୍ତି ସେମାନେ ହିଁ ୮ ରତ୍ନ ହେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ରତ୍ନ କରିଲାବାଲା ହୀରା ଅର୍ଥାତ୍ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମଝିରେ ରଖୁଛନ୍ତି, କାହିଁକି ନା ସିଏ ଏଭଳି ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ କରୁଛନ୍ତି । ଗ୍ରହଚାରୀ ଦଶା ପଡ଼ିଲେ ମଧ୍ୟ ୮ ରତ୍ନର ମୁଦି ପିନ୍ଧିଥା'ନ୍ତି । ବଞ୍ଚିମାନ ସମୟରେ ଭାରତ ଉପରେ ରାହୁର ଗ୍ରହଚାରୀ ଦଶା ପଡ଼ିଛି । ପ୍ରଥମେ ହେଲା ବୃକ୍ଷପତି ଅର୍ଥାତ୍

ବୃହସ୍ପତି ଦଶା । ତୁମେ ସେତେବେଳେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଦେବତା ଥିଲ, ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲ । ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ରାହୁ ଦଶା ପଡିଲା । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ— ଆମ ଉପରେ ପ୍ରଥମେ ବୃହସ୍ପତି ଦଶା ଥିଲା ଯାହାକୁ ବୃଷପତି କୁହାଯାଏ । ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ ବୃହସ୍ପତି କୁହାଯାଏ । ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲେ ସେତେବେଳେ ଆମ ଉପରେ ବୃହସ୍ପତି ଦଶା ଥିଲା, ଏବେ ରାହୁ ଦଶା ପଡିଛି, ଯାହା ଫଳରେ ଆମେ କଉଡି ତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛେ । ଏକଥାକୁ ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝିପାରିବେ । ଏକଥା ପଚାରିବାର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ? ଦୁନିଆରେ ଗୁରୁ ଆଦିକୁ ପଚାରିଥା'ନ୍ତି—ଆମେ ଏହି ପରୀକ୍ଷାରେ ଉଠିବାଁ ହେବୁ ? ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି— ଆମେ ଉଠିବାଁ ହେବୁ ? ତେବେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କହୁଛି ଯଦି ଏଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଚାଲିବ ତେବେ କାହିଁକି ଉଠିବାଁ ନ ହେବ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ଏକଦମ୍ ତୋଫାନରେ ପକାଇଦେବ । ବଂମାନ ତ ଠିକ୍ ଅଛି । ଆଗକୁ ଗଲେ ଯଦି ବହୁତ ତୋଫାନ ଆସିବ ତେବେ କ'ଣ କରିବ ? ଏବେ ତୁମେ ଯୁଦ୍ଧ ସ୍ଥଳରେ ଛିଡା ହୋଇଛ, ତେବେ ମୁଁ କିପରି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଦେବି ? ପୂର୍ବରୁ ମାଳା ତିଆରି କରୁଥିଲେ, ପୁଣି ସେଥିରେ ଯାହାଙ୍କୁ ୨-୩ ନମ୍ବରରେ ରଖୁଥିଲେ, ସିଏ ଏବେ ନାହାଁନ୍ତି । ଏକଦମ୍ କଠା ହୋଇଗଲେ । ତେଣୁ ବାବା କହିଲେ— ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମାଳା ତିଆରି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଛନ୍ତି ନା । ଆଜି ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛନ୍ତି ପୁଣି କାଲି ଶୂଦ୍ର ହୋଇଯିବେ । ବିକାରରେ ଯିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଶୂଦ୍ର ହେବା । ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ରାହୁର ଦଶା ପଡିଲା । ବୃହସ୍ପତି ଦଶା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଥିଲେ, ବୃଷପତି ପଡିଥିଲେ ପୁଣି ଚାଲୁ ଚାଲୁ ମାୟାର ଚାପୁଡା ଲାଗିଲା, ପୁଣି ତା'ପରେ ରାହୁର ଦଶା ପଡିଗଲା ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ୱାସଘାତକ ହୋଇଗଲେ । ଏଭଳି ସବୁ ଜାଗାରେ ଥାଆନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟରୁ ବାହାରି ଅନ୍ୟ ରାଜ୍ୟରେ ଯାଇ ଶରଣ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ଦେଖନ୍ତି ଇଏ ଆମର ଉପକାରରେ ଆସିବ ତେଣୁ ଶରଣ ଦେଇ ଦେଇଥାଆନ୍ତି । ଏଭଳି ବହୁତ ବିଶ୍ୱାସଘାତକ ଥାଆନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ବିମାନ ସହିତ ଯାଇ ଅନ୍ୟ ରାଜ୍ୟରେ ଶରଣ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ପୁଣି ସେମାନେ ବିମାନକୁ ଫେରାଇ ଦିଅନ୍ତି । କେବଳ ତାଙ୍କୁ ଶରଣ ଦିଅନ୍ତି । ବିମାନକୁ ଶରଣ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ କାରଣ ତାହା ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ହେଲା ନା । ତାଙ୍କ ଜିନିଷ ତାଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଦିଅନ୍ତି । ବାକି ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଶରଣ ଦିଅନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଶରଣ ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛ । କହୁଛ ଆମର ଇଚ୍ଛା ରକ୍ଷା କର । ଦ୍ରୋପଦୀ ମଧ୍ୟ ଡାକିଥିଲେ ମୋତେ ଇଏ ଉଲଗ୍ନ କରୁଛି, ପତିତ ହେବାରୁ ମୁକ୍ତ କର । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବେ ଉଲଗ୍ନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ତାକୁ ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ତ ନିର୍ବିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷ ଏକାଠି ରହୁଛନ୍ତି ତେବେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ବିକାରୀ ରହୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ନରରୁ ନାରାୟଣ, ନାରାରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେଉଛୁ । ତାହା ହେଉଛି ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ, ସେଠାରେ ରାବଣ ନାହିଁ । ତାକୁ ରାମରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ରାମ ଶିବବାବାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ । ରାମ ନାମ ଜପିବାର ଅର୍ଥ ହିଁ ହେଉଛି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା । ଯେତେବେଳେ ରାମ-ରାମ କହିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ନିରାକାର ହିଁ ଥା'ନ୍ତି । କେବଳ ରାମ-ରାମ କହିଥା'ନ୍ତି, ସୀତାଙ୍କୁ ତ ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ । ସେହିଭଳି କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ଜପିଥା'ନ୍ତି, ରାଧାଙ୍କୁ ନୁହେଁ । ଏଠାରେ ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଛନ୍ତି ସିଏ କହୁଛନ୍ତି, କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବାଲ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ମଧ୍ୟ ନଥିଲେ । ଅଲଗା ଅଲଗା ରାଜ୍ୟରେ ଥିଲେ । ଛୋଟ ପିଲା ତ ଶୁଦ୍ଧ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି— ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ତ ଫୁଲ ସଦୃଶ, ସେମାନଙ୍କର ବିକାର ଦୃଷ୍ଟି ନଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ବଡ଼ ହେଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଦୃଷ୍ଟି ଖରାପ ହେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ବାଳକ ଏବଂ ମହାତ୍ମାଙ୍କୁ ସମାନ କୁହାଯାଏ, ବରଂ ଛୋଟ ପିଲା ମହାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ଉଚ୍ଚ । ମହାତ୍ମାଙ୍କୁ ତ ଜଣା ଅଛି ଯେ ମୁଁ ଭୃଷୀଚାରରୁ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କୁ ଏସବୁ ଜଣା ନଥାଏ । ପିଲା ବାପର ହୋଇଗଲା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଗଲା । ତୁମେମାନେ ବିଶ୍ୱର ରାଜଧାନୀର ମାଲିକ ହୋଇଯାଉଛ । କାଲିର କଥା— ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲ । ଏବେ ପୁଣି ଥରେ ହେଉଛ । ତୁମକୁ ଏତେ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି ତେଣୁ ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ଭଳି ପବିତ୍ର ରହିଲେ କେଉଁ ବଡ଼ କଥା । କିଛି ତ ପରିଶ୍ରମ କରିବା ଦରକାର । ହଁ, ପୁରୁଷାର୍ଥର କୁମାନୁସାରେ ଏବେ ବୃହସ୍ପତି ଦଶାରେ ଯାଉଛ । ପାଠପଢା ଅନୁସାରେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଉଛ ପୁଣି କେହି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି, କେହି ମଧ୍ୟମ ହେଉଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ଫୁଲ ଭଳି ହେଉଛନ୍ତି ଆଉ କେହି କ'ଣ

ହେଉଛନ୍ତି । ତାହା ବଗିଚା ଅଟେ ନା । ପୁଣି ପଦ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ନେବେ । ତେଣୁ ଏଭଳି ଫୁଲ ହେବା ପାଇଁ ବହୁତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଫୁଲ ନେଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ବଗିଚାରେ ତ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଫୁଲ ଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ଫୁଲର ବଗିଚା ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି କଠାର ଜଙ୍ଗଲ । ଏବେ ତୁମେ କଠାରୁ ଫୁଲ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଉଭୟ ଉଭୟଙ୍କୁ ବିକାରର କଠାରେ ଆଘାତ ଦେବାରୁ ବଞ୍ଚି ରହିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ, ତେଣୁ ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ ସେତେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି କାମ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଜଗତଜାତ ହୋଇପାରିବ । ତେବେ ଏହା ତ ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଯୁବାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି ଏବଂ ବୃଦ୍ଧମାନଙ୍କୁ କମ୍ । ଆଉ ବାନପ୍ରସ୍ଥିମାନଙ୍କୁ ଆହୁରି କମ୍ । ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ବହୁତ କମ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡୁଛି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ବିଶ୍ଵ ରାଜତ୍ଵର ସମ୍ପର୍କ ମିଳୁଛି, ସେଥିପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ରହିବା କେଉଁ ବଡ଼ କଥା । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ବାଳବ୍ରହ୍ମଚାରୀ । ସେମାନେ ଅନ୍ତିମ କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ରହନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ପବିତ୍ର ହୋଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ଆକର୍ଷଣ ହୋଇଥାଏ, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଯଦି ଛୋଟବେଳରୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଯିବ ତେବେ ସେମାନେ ମାୟାରୁ ମୁକୁଳିଯିବେ । ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ଅବୋଧ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାହାରକୁ ଗଳାପରେ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ସଂଗର ରଙ୍ଗ ଲାଗିଯାଏ । କଥାରେ ଅଛି ସତ୍ୟ ସଙ୍ଗ ଉଦ୍ଧାର କରେ, ମିଥ୍ୟା ସଙ୍ଗ ତୁରାଜଦିଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଶିବାଳୟକୁ ପାରିକରିନେଇ ଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୂଆ ଦୁନିଆ । ସେଠାରେ ବହୁତ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ମନୁଷ୍ୟ ରହନ୍ତି ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ । ସେଠାରେ ତ ଦେବତାମାନେ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ସେହି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଆଜ୍ଞା !

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ବାବାଙ୍କର ମନ ପସନ୍ଦିଆ ହେବା ପାଇଁ ଗୁଣମାନ ଆତ୍ମା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଭଲ ଭଲ ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରି ଫୁଲ ଭଳି ହେବାକୁ ପଡିବ । ଅବଗୁଣକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । କଠା ଭଳି ହୋଇ କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦେବାର ନାହିଁ ।
- (୨) ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ଉଠିବାର ହେବା ପାଇଁ ବା ସ୍ଵଲରଣିୟ ନେବା ପାଇଁ ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଏଭଳି କରିବାକୁ ହେବ । ଯାହାକି ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କିଛି ବି ମନେ ନ ପଡୁ ନଥିବ, ନିଜର ଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଥିବ, ସଦାସର୍ବଦା ବୃହସ୍ପତି ଦଶା ରହିଥିବ ।

ବରଦାନ:- “ସ୍ଵ ସ୍ଵରୂପ ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ସତ୍ୟ ସ୍ଵରୂପକୁ ଚିହ୍ନି ସତ୍ୟତାର ଶକ୍ତିକୁ ଧାରଣ କରିଥିବା ଦିବ୍ୟତା ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ନିଜର ସ୍ଵସ୍ଵରୂପକୁ ବା ବାବାଙ୍କର ସତ୍ୟ ପରିଚୟକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣି ପାରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ସ୍ଵରୂପର ସ୍ମୃତିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସତ୍ୟତାର ଶକ୍ତି ଆସିଥାଏ । ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟତା ବା ଦିବ୍ୟତା ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ । ସେମାନଙ୍କର ସଂକଳ୍ପ, ବାଣୀ, ଏବଂ ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କରେ ଦିବ୍ୟତାର ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥାଏ । ସେମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟତାକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡିନଥାଏ । ଯାହା ଭିତରେ ସତ୍ୟତାର ଶକ୍ତି ଥିବ ସେ ଖୁସିରେ ନାରୁଥିବେ ।

ସ୍ଳୋଗାନ:- ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିଣ ଦେବାର ସେବା କର ତେବେ
ନିଜର ସମସ୍ୟା ଗୁଡିକ ସହଜରେ ଦୂର ହୋଇଯିବ ।